

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120208655
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3120208655.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: B., proti žalovaným: 1/ V. 2/ J., o zaplatenie 965,61 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. mája 2022, č.k. 27Csp/72/2022-161, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 965,61 eur, spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 5,00 % ročne zo sumy: 176,60 eur od 01.04.2020 do 30.04.2020, 264,90 eur od 01.05.2020 do 31.05.2020, 435,81 eur od 01.06.2020 do 30.06.2020, 524,11 eur od 01.07.2020 do 31.07.2020, 612,41 eur od 01.08.2020 do 31.08.2020, 700,71 eur od 01.09.2020 do 30.09.2020, 789,01 eur od 01.10.2020 do 31.10.2020, 877,31 eur od 01.11.2020 do 30.11.2020, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 8a ods. 1, § 10 ods. 1, 6, § 14a ods. 7, § 14b ods. 1 písm. e/ zák. č. 182/1993 Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že žalovaní sú podielovými spoluvlastníkmi bytu č. XX v bytovom dome na ul. W., kde vykonáva správu bytového domu podľa Zmluvy o výkone správy zo dňa 19.02.2020 žalobca. Od žalovaných sa domáha zaplatenia zálohových platieb za služby spojené s užívaním predmetného bytu za obdobie od 01.03.2020 do 30.11.2020, ako aj nedoplatku, ktorý vznikol po vykonaní vyúčtovania za rok 2019 vo výške 82,61 eur. Súd prvej inštancie uviedol, že predmetná zmluva o výkone správy je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou, čo viackrát už judikovala súdna prax, čo ale v uvedenom postavení žalovaných ako spotrebiteľov nič nemení skutočnosť, že si súčasne plní povinnosti vyplývajúce z osobitného predpisu, a to zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v plnom rozsahu preukázal žalobný nárok, t. j. nárok na zaplatenie žalovanej pohľadávky pozostávajúcej z nedoplatku za zálohové platby za služby spojené s užívaním predmetného bytu za mesiace marec až november 2020, t.j. 10 platieb vo výške 88,30 eur, nakoľko zálohové platby sú v zmysle zmluvy o výkone správy splatné mesiac vopred, v mesiaci marec boli vlastníkom účtované dve platby - za marec a apríl 2020, ako aj nedoplatku za r. 2019 vo výške 82,61 eur, t.j. spolu 965,61 eur. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaní boli (a sú naďalej) v rozhodnej dobe pre vznik nedoplatku za r. 2019 spoluvlastníkmi bytu č. XX na X. poschodí v bytovom dome súp. č. XXX, vchod č. XX, žalovaný 1/ v podiele 1/2 k celku a žalovaný 2/ v podiele 1/2 k celku. Rovnako boli žalovaní spoluvlastníkmi predmetného bytu aj v období od 01.03.2020 do 30.11.2020. Zároveň mal súd prvej inštancie za preukázanú aj výšku mesačných predpisov a

úhrad za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru, poplatku za výkon správy a preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv, ktoré boli určené vo výške 88,30 eur mesačne. Zo sumárnych analýz platieb mal za zrejmé, že žalovaní nevykonali úhrady za žalované obdobie v stanovenej výške od 01.03.2020 do 30.11.2020, pričom im ako spoluvlastníkom bytu boli poskytované služby v bytovom dome v zmysle Zmluvy o výkone správy. Povinnosť poukazovať preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv v zmysle ustanovenia § 10 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a uhrádzať úhrady za plnenia v zmysle ustanovenia § 10 ods. 6 zákona o vlastníctve bytov zaväzuje podľa citovaných zákonných ustanovení ako aj príslušných ustanovení Zmluvy o výkone správy vlastníkov bytov. Preto v zmysle citovaných ustanovení zákona o vlastníctve bytov bolo povinnosťou žalovaných ako spoluvlastníkov bytu poskytovať dodávateľovi služieb a prác preddavkové mesačné úhrady. Nakoľko žalovaní si túto svoju povinnosť nespĺnili, zaviazal ich súd prvej inštancie spoločne a nerozdielne na úhradu žalovanej sumy 965,61 eur. Táto suma predstavuje 10 zálohových platieb vo výške 88,30 eur za mesiace marec až november 2020, s tým, že nakoľko správca (žalobca) začal vykonávať správu v mesiaci marec 2020 - v tomto mesiaci sa stali splatnými dve zálohové platby, a to za mesiac marec a apríl 2020. Súčasťou celkovej žalovanej sumy je i nedoplatok, ktorý vznikol po vykonaní vyúčtovania za r. 2019 vo výške 82,61 eur. V konaní nemal súd prvej inštancie za preukázané, že by žalovaní žalovanú sumu zaplatili, čo napokon žalovaní ani netvrdili. Ich obrana spočívala v tom, že žalobcu neuznávajú ako legitímneho správcu bytového domu, v ktorom sa nachádza byt č. XX, ktorého sú podielovými spoluvlastníkmi. Žalovaný 2/ uvádzal, že tak žalobca, ako ani J. V. H. nikdy nedostali od vlastníkov bytov mandát uzatvoriť v mene vlastníkov zmluvu o výkone správy. Znenie tejto zmluvy vlastníci nikdy neschválili a neodsúhlasili. Súd prvej inštancie mal však v konaní za preukázané, zápisnicou zo schôdze vlastníkov bytov v bytovom dome č. XXX/XX, XX na ul. W. v C. zo dňa 06.11.2019, že vlastníci odsúhlasili, aby termín, čas a miesto písomného hlasovania o výbere nového správcu bytového domu č. XXX/XX, XX na ul. W. v C. bol 01.12.2019 a 02.12.2019. V bode 6 vlastníci schválili ako osobu poverenú podpisovaním všetkých druhov zmlúv p. V. H.. Zo zápisnice z písomného hlasovania vlastníkov bytov, ktoré sa konalo v dňoch 01.12.2019 a 02.12.2019 mal súd prvej inštancie za preukázané, že vlastníci bytov hlasovali o otázke, či súhlasia, aby vlastníci uzatvorili zmluvu o výkone správy so spoločnosťou B., kedy zo 16 prítomných vlastníkov hlasovalo „ÁNO“ 12 vlastníkov, a otázka písomného hlasovania bola schválená. Z vlastnej činnosti mal súd prvej inštancie vedomosť, že žalovaní sa v konaní vedenom na tamojšom súde pod sp. zn. 27C/62/2019, v procesnom postavení žalobcov domáhali, ako prehlasovaní podieloví spoluvlastníci bytu č. XX bytového domu na ul. W. XXX/XX, XX v C. proti ostatným vlastníkom bytov určenia neplatnosti uznesení schválených na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov tohto bytového domu konanej 06.11.2019. Súd žalobu žalobcov rozsudkom sp. zn. 27C/62/2019 zo dňa 06.10.2021 zamietol, rozhodnutie nie je právoplatné. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že zo žiadneho ustanovenia zákona o vlastníctve bytov nevyplýva, že vedený súdny spor ohľadom neplatnosti uznesení schválených na schôdzi vlastníkov bytov by vlastníkov bytov zbavoval povinnosti uhrádzať správcovi zálohové platby za poskytované služby. Služby spojené s užívaním bytu sú im riadne poskytované, fond prevádzky, údržby a opráv je naďalej tvorený a žalovaní nenamietali, že by žalobca nevykonával riadne správu bytového domu. Žalovaní sú povinní platiť zálohové platby žalobcovi bez ohľadu na to, či ho uznávajú ako správcu. Záverom uviedol, že v prípade, ak by bolo súdom rozhodnuté, že správca nebol platne zvolený, žalovaným žiadna škoda nehrozí, nakoľko fond opráv by bol odovzdaný platne zvolenému správcovi. Nakoľko mal súd prvej inštancie priebeh predmetných schôdzi za preukázaný zo zápisníc predložených žalobcom, nevykonal ďalšie dôkazy navrhované žalovaným 2/ s poukazom na hospodárnosť konania. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal úrok aj z omeškania, a to v zmysle ust. § 517 ods. 1, 2 a § 3 nar. vl. č. 20/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie vlády SR č. 87/95 Z.z. (účinný od 01.02.2013), vo výške a za obdobie v rozsahu uplatnenom žalobou, ktorou je viazaný. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s ohľadom na výsledok konania.

2. Proti rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní 1/, 2/. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Uplatnili všetky odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP. Súdu prvej inštancie vytýkali, že si nespĺnil svoju zákonnú povinnosť, a to doručiť všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov BD (tzn. v počte 28 osôb) žalobu, čím zo strany súdu došlo k porušeniu zákona a taktiež k mareniu a odopretiu možnosti spravodlivého procesu zo strany súdu. Dôvodili, že i napriek tomu, že bola vznesená námietka zaujatosti voči zákonnej sudkyni stranou žalovaných, táto vo veci konala a rozhodovala. Svojím správaním a konaním manifestovala z pozície sudcu svoju nadradenosť, prejav sily, moci a arogancie voči žalovaným. Vedením a smerovaním konania odmietla a jednoznačne a nespochybniteľne odoprela žalovaným

právo na spravodlivé šetrenia a spravodlivý rozsudok, čo malo za dôsledok, že vynesený rozsudok nie je spravodlivý, nakoľko zo strany súdu došlo k vedomým obštrukciám, prekážkam a odopretiu práva žalovaných. Sudkyňa účelovo, vedome, cieleno a úmyselne svojím samovoľným a svojvoľným konaním zahájila a následne viedla nariadené ústne súdne pojednávanie tak, aby sa jej postupnou manipuláciou dostala k tvrdeniu o vyhlásení hlasovania a uznesení na predmetnej konkrétnej schôdzi, ktoré je absolútne zavádzajúce, a z jej strany ide len o jej úmyselné, vedomé, účelové a cielené podvodné tvrdenie uvedené v rozsudku a úmyselné, vedomé, účelové a cielené uvádzanie do omylu. Sudkyňa svojím konaním demonštrovala silu a moc sudcu a jeho nadradenosť voči bežným obyčajným rádovým občanom. Vedome pokračovala v konaní napriek tomu, že bola žalovanými opakovane vyzvaná a požiadaná o odročenie pojednávania a zároveň bola voči nej stranou žalovaných opakovane vznesená námietka zaujatosti. Nariadené ústne pojednávanie bolo súdom vedome, úmyselne, účelovo a cieleno nariadené a zároveň sa konalo a prebehlo v miestnosti súdu, ktorá nebola odhlučnená, tým vedome a cieleno mohlo dôjsť a pravdepodobne aj došlo k úniku informácií z predmetného pojednávania. Súd prostredníctvom sudkyne a jej svojvoľného a samovoľného konania odmietal predvolať a vypočuť nimi navrhovaných, prípadne reálnych možných svedkov.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že žalobca bol vlastníkom bytov legitímne zvolený za správcu bytového domu W. č. XXX v C. v písomnom hlasovaní vlastníkov bytov (konajúcom sa v dňoch 01.12.2019 - 02.12.2019) a vykonáva správu bytového domu W. XXX v C. striktno v medziach zákona č. 182/1993 Z.z. Správca bytového domu je pri správe domu viazaný rozhodnutiami vlastníkov bytov prijatými na schôdzi, resp. v písomnom hlasovaní. Na základe uzatvorenej zmluvy o výkone správy zo dňa 19.02.2020 sa B. stalo súčinnosťou od 01.03.2020 správcou bytového domu W. č. XXX/XX, XX v C.. Žalobca ako správca bytových domov vedie v súlade so zákonom č. 182/1993 Z.z. samostatné analytické účty osobitne za každý dom, ktorý spravuje. Prostriedky získané z úhrad za plnenia od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv vedie správca oddelene od účtov správcu v banke, a to osobitne pre každý spravovaný dom. Majiteľom účtu domu zriadeného správcou v banke sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome; správca je príslušný disponovať s finančnými prostriedkami na účte domu a vykonávať k tomuto účtu práva a povinnosti vkladateľa podľa osobitného zákona o ochrane vkladov. Majetok vlastníkov nie je súčasťou majetku správcu. Majetok vlastníkov nesmie správca použiť na krytie alebo úhradu záväzkov, ktoré bezprostredne nesúvisia s činnosťou spojenou so správou domu. Správca nesmie využiť majetok vlastníkov vo vlastný prospech alebo v prospech tretích osôb. Platné rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov sú záväzné pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Žiaden súd do dnešného dňa nevyslovil neplatnosť uznesenia, ktorým bolo B. schválené vlastníkami bytov a nebytových priestorov za správcu bytového domu W. č. XXX v C.. V súlade s ustanovením § 10 zákona č. 182/1993 o vlastníctve bytov a nebytových priestorov sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní poukazovať mesačné preddavky do fondu prevádzky, údržby a opráv. Z fondu prevádzky, údržby a opráv sa financujú výdavky spojené s nákladmi na prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov a pod. Ďalej sú vlastníci bytov povinní uhrádzať mesačne vopred úhrady za plnenia na účet domu v banke. Žalovaní však neuhrádzajú vôbec mesačné zálohové platby za byt, ktorého sú vlastními. Aj keď žalovaní neuznávajú žalobcu ako správcu bytového domu W. XXX/XX, XX v C., sú povinní uhrádzať mesačné zálohové platby za užívanie bytu, uhrádzať odplatu za všetky služby, ktoré sú dodávané do domu a do bytu vo vlastníctve žalovaných. Žalovaní majú do bytu dodávané teplo, teplú vodu, za tieto služby platia všetci vlastníci bytov, a platia aj za žalovaných, nakoľko faktúra poskytovateľovi služby musí byť uhradená. Žalovaní dlžia ostatným vlastníkom bytov už viac ako 3.000,- eur tým, že neuhrádzajú mesačné zálohové platby za užívanie bytu, ktorý vlastní. Žalobca v súlade so zákonom č. 182/1993 Z.z. zastupuje v konaní pred súdom vlastníkov bytov, ktorí sa domáhajú úhrady dlhu od vlastníkov bytu č. XX v bytovom dome na ul. W. XXX v C., a legitímne a legálne sa na súde domáha úhrady nedoplatku od žalovaných.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Na žiadosť žalovaných 1/, 2/ im bol termín verejného vyhlásenia rozhodnutia oznámený písomne podaním zo dňa 10.01.2023. Žalovaným bola daná objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženú zásielku, obsahujúcu oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia.

Do termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia 31.01.2023 mali objektívnu možnosť sa s predmetným oznámením oboznámiť, nakoľko sa predmetné oznámenie ocitlo vo sfére ich dispozície, a to bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne aj oboznámil.

6. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť nedoplatok na zálohových platbách za služby spojené s užívaním bytu č. XX, nachádzajúceho sa na W. ulici v C., zapísaného na LV č. XXXX, ktorého sú spoluvlastníkmi, za obdobie od 01.03.2020 až 30.11.2020 a nedoplatku, ktorý vznikol po vykonaní vyúčtovania za rok 2019, a to žalobcovi, ktorý vykonáva správu daného bytového domu. Výšku nedoplatku žalovaní v konaní, ani v podanom odvolaní nenamietali. Aj napriek tomu, že v podanom odvolaní uviedli, že uplatňujú všetky odvolacie dôvody - § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP, posúdiac obsah ich odvolania, namietali zaujatosť vec rozhodujúcej sudkyne, čo bolo potrebné posúdiť ako uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP (rozhodnutie vydané zaujatým sudcom). Uvádzali, že sudkyňa svojvoľne, účelovo, úmyselne, vedome a cielene im odoprela právo na spravodlivé šetrenie, dokazovanie a spravodlivý proces. Svojím správaním a konaním manifestovala z pozície sudcu svoju nadradenosť, prejav sily, moci a arogancie voči žalovaným. Namietali jej odbornosť, pripravenosť. V tejto súvislosti ale vo svojom odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, pre ktoré by bolo možné mať odôvodnené pochybnosti o nezaujatosti sudkyne vzhľadom na jej pomer k sporu, k stranám sporu, ktoré by boli dôvodom na jej vylúčenie z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. V súdnom spise sa nachádza vyjadrenie sudkyne, že žalovaných pozná iba z úradnej činnosti a nemá žiaden vzťah ani k iným stranám sporu. Zároveň uviedla, že námietka zaujatosti nebola predložená odvolaciemu súdu, nakoľko sa na ňu podľa § 53 ods. 3 CSP neprihliada.

7. Odvolací súd má za to, že tento procesný postup súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke zaujatosti vznesenej žalovanými bol správny, nakoľko aj podľa názoru odvolacieho súdu námietky žalovaných smerovali len k procesnému postupu sudkyne a k jej rozhodovacej činnosti.

8. Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

9. Podľa § 49 ods. 3 CSP okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosti, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

10. Inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania veci pre zaujatosť sa v občianskom súdnom konaní garantuje základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a straníckosti (nadšžania určitej procesnej strane). Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadšžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

11. Obsahom základného práva na prerokovanie veci pred nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom tohto práva je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodnutia veci a rozhodnúť o tomto návrhu (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

12. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že existenciu zaujatosti sudcu možno vyvodiť len z jeho konkrétneho pomeru k sporu, k stranám alebo ich zástupcom, alebo k iným osobám zúčastneným na konaní. Sudca je totiž pri výkone svojej funkcie nezávislý a je povinný zákony a iné všeobecné právne predpisy vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhodovať nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov, len na základe skutočností a v súlade so zákonom. Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, v ktorom je zákonným sudcom, je teda možné len v mimoriadnych prípadoch, za podmienok upravených citovaným ustanovením § 49 ods. 1 (príp. ods. 2) CSP, ktoré predpokladajú existenciu takých závažných skutočností, v dôsledku ktorých aj pri uplatňovaní

zásady nezávislosti rozhodovania, by mohli vzniknúť pochybnosti o nezáujatosti sudcu. K takejto situácii môže dôjsť len vtedy, ak je evidentné, že vzťah sudcu k danej veci, ich účastníkom, alebo ich zástupcom, dosahuje takú intenzitu, že i napriek zákonom stanovenej povinnosti sudca nebude môcť, alebo nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodnúť. Zákon teda zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezáujatost' pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pochybnosti o možnej zaujatosťi. Sudcov pomer k účastníkom, ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom, alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej závislosti. Uplatnená námietka zaujatosťi pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 76/1999 z 20. júla 1999).

13. U vec prejednávajúcej sudkyne súdu prvej inštancie však v konkrétnostiach z tvrdení odvolateľov nevyplýva existencia príbuzenského, či jemu obdobnému vzťahu, prípadne priateľského vzťahu, alebo vzťahu ekonomickej závislosti voči ktorémukoľvek účastníkovi konania, ktorý by objektívne bol vo svetle ust. § 49 CSP spôsobilý vec prejednávajúcu sudkyňu diskvalifikovať z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci z hľadiska pochybnosti o jej nezáujatosťi, či už zo subjektívneho, alebo objektívneho hľadiska. Z obsahu spisu, či postupu súdu nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by v prospech tvrdení žalovaných 1/, 2/ nasvedčovali. Ich tvrdenia sú výlučne subjektívneho charakteru, formulované spôsobom, ktorý nie je spôsobilý bez ďalšieho objektivity sudkyne spochybniť. Meradlom hodnotenia objektivity sudcu nemôže byť subjektívne hľadisko účastníka konania. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že pokiaľ žalovaní 1/, 2/ spochybňujú objektivity sudkyne spôsobom, ktorý sa javí, že má pôvod v jej nespokojnosťi s hodnotením dôkazov a následnom vydanom rozhodnutí, tak okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, alebo v jeho rozhodovacej činnosťi, nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu (§ 49 ods. 3 CSP). Významným jednoznačne je, že správnosť či už procesného postupu sudcu, ako i samotného rozhodnutia, môže byť preskúmaná len na základe opravných prostriedkov, či už riadnych alebo mimoriadnych, pri ich využití účastníkmi konania po rozhodnutí vo veci samej.

14. Posúdením namietaných skutočností tak odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska nich nedošlo k naplneniu uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP.

15. Pokiaľ teda žalovaní v odvolaní namietali zaujatosť konajúcej sudkyne, ktorú predovšetkým odvodzovali zo spôsobu vedenia konania, ako aj z dôvodu, že napriek vznesenej námietke zaujatosťi pokračovala v konaní, odvolací súd konštatuje, že ide výlučne o dôvody spočívajúce v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosťi, preto sa podľa § 53 ods. 3 CSP na takto zdôvodnenú námietku neprihliada, teda súd prvej inštancie postupoval správne, keď nepredkladal námietku vznesenú žalovanými opakovane z tých istých dôvodov na rozhodnutie krajskému súdu a ďalej vo veci konala rozhodol. Zákon vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednanom prípade. Postupom sa pritom rozumejú procesné úkony sudcu, vrátane rozhodnutí, a to aj vo veci samej. Skutočnosť, že podľa subjektívneho názoru strany sporu neposúdil sudca danú situáciu podľa jeho predstáv a postupoval v konaní inak ako predpokladala strana sporu, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom zaujatosťi sudcu. Keďže dôvodom, z ktorého žalovaní odvodzovali dôvody pre vylúčenie sudkyne, bol jej procesný postup, nebol tento dôvod spôsobilým pre jej vylúčenie ako zaujatej.

16. Pokiaľ žalovaní v podanom odvolaní namietajú nedoručenie žaloby všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov (v počte 28 osôb), odvolací súd v uvedenej súvislosťi konštatuje, že stranami sporu sú v danom prípade žalobca a žalovaní 1/, 2/ (§ 60 CSP), a preto nemá právo doručovať žalobu tým, ktorí nie sú stranami sporu.

17. Pokiaľ sa týka ďalších odvolacích dôvodov uvedených žalovanými, odvolací súd uvádza:

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP spočíva v absencii procesných podmienok. Procesné podmienky sú upravené v ustanovení § 161 ods. 1 CSP. Na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže súd konať vo veci a rozhodnúť, prihliada súd kedykoľvek za konania. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné, čo znamená, že prítomnosť takéhoto nedostatku

absolútne bráni súdu v konaní a rozhodnutí vo veci a jedine správne rezultuje do zastavenia konania. Nedostatky iných procesných podmienok sú odstrániteľné, a teda súd po zistení nedostatku procesnej podmienky sa pokúsi tento nedostatok odstrániť (vlastným postupom alebo výzvou strane sporu na odstránenie nedostatku). V prípade neodstránenia odstrániteľného nedostatku súd konanie zastaví.

19. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

21. V prípade odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonala. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie nie úplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom, alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonala účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonala dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

22. Nesprávny skutkový záver - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

23. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) nemožno vnímať ako reálnu vadu rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. V tomto prípade ide o stav, keď je možné doteraz zistený skutkový stav (skutkový základ neprávoplatného rozhodnutia) aktivitou strany sporu viac priblížiť „pravde“, čím sa rozhodnutie vo veci samej môže vo väčšej miere priblížiť ideálu spravodlivého rozhodnutia. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d) CSP, z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny.

24. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

25. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť vyššie uvedených uplatnených odvolacích námietok. Odvolacie námietky žalovaných vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

26. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalovaných nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalovaní v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

27. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgídiás v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovaným, ktorí úspech v odvolacom konaní nemali, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti žalovaným v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).